

Sygnatura akt VI Ka 433/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 sierpnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2015 r.

sprawy **A. K.** ur. (...) w T.,

syna J. i K.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 25 lutego 2015 r. sygnatura akt II K 633/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 433/15

UZASADNIENIE

A. K. został uznany za winnego tego, że w dniu 21.05.2013r. o godzinie 14.45., w T., na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 2,46 promila alkoholu etylowego we krwi – prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci motoroweru marki (...), o nr rej. (...), a czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 23.08.2012r., sygn. akt VI K 723/12, zakazu prowadzenia wszelkich

pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, tj. przestępstwa z art. 178a § 4 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk skazany został na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat.

Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 21.05.2013r.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 885,60 zł, a na rzecz adw. M. K. kwotę 531,36 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

- 1) art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez zbytnią dowolność w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i oparcie swoich ustaleń wyłącznie na podstawie okoliczności obciążających oskarżonego bez uznania dowodów przeciwnych;
- 2) art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 170 kpk, poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy na rozprawie o przeprowadzenie konfrontacji biegłych K. B.-B. i P. Ś. (wydających opinię w niniejszej sprawie) z biegłą L. K. co do stanu poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu;
- 3) art. 167 kpk i art. 193 § 1 i 2 kpk, poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego toksykologa na okoliczność jaki wpływ na stan trzeźwości oskarżonego miało zażycie w dniu zdarzenia, przed wyjściem z domu, leku o zawartości 90 % alkoholu.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania alternatywnie domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary przy zastosowaniu art. 69 § 4 kk.

Apelacja okazała się niezasadna. Wbrew jej wywodom sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, określonych w art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, art. 167 kpk, art. 170 kpk i art. 193 § 1 i 2 kpk. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a stanowisko w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego należycie uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych; postępowanie dowodowe wolne było od wad, o których mowa w apelacji.

Podkreślić należy, że zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie, oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że poprzedniego dnia, wieczorem, wypił 3 piwa, natomiast w dniu zdarzenia, bezpośrednio przed wyjściem z domu, zażył lek zawierający 90 % stężenia alkoholu. Nie może zatem budzić wątpliwości, że oskarżony miał pełną świadomość co do stopnia nietrzeźwości w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego. Zdawał też sobie sprawę z tego, że w chwili zdarzenia obowiązywał go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (k. 88). Sprawstwo oskarżonego zostało w pełni potwierdzone zeznaniami świadków D. N. (k. 12-13, 126-127) i Ł. S. (k. 24-25, k. 142-143) oraz przeprowadzonymi badaniami na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu (k.3), a także na zawartość alkoholu we krwi (k. 14). Dowody te nie nasuwają jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności. Inne dowody, a w szczególności zeznanie świadka J. K. (obecnie K.), materiał filmowy i zdjęciowy odtworzony na rozprawie w dniu 25.02.2015r., czy też zaświadczenie lekarskie L. K.

– o których mowa w apelacji obrońcy, nie pozostawały w opozycji do ustaleń sądu co do sprawstwa oskarżonego w zakresie postawionego mu zarzutu prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 167 kpk i art. 193 § 1 i 2 kpk, poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego toksykologa na okoliczność ustalenia jaki wpływ na stan trzeźwości oskarżonego miało zażycie przez niego w dniu zdarzenia leku o zawartości 90 % alkoholu. Zgodnie z art. 193 § 1 kpk opinii biegłego zasięga się wówczas, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wymaga wiadomości specjalnych. Stwierdzić należy, iż okoliczność, że zażycie leku zawierającego 90 % stężenia alkoholu może prowadzić do stanu nietrzeźwości nie wymaga wiadomości specjalnych w rozumieniu powołanego przepisu, gdyż wynika z wiedzy ogólnej. Nie ma przy tym znaczenia z punktu widzenia prawnego karnej oceny czynu, czy sprawca wprawił się w stan nietrzeźwości, zażywając lek, czy też inne substancje zawierające alkohol. Skoro oskarżony wiedział, że przyjmowany lek zawierał alkohol, to nie powinien po jego zażyciu prowadzić pojazdu.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 170 kpk, poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przeprowadzenie konfrontacji biegłych K. B.-B. i P. Ś. z biegłą L. K. co do stanu poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z uwagi na powzięcie uzasadnionej wątpliwości co do poczytalności oskarżonego sąd dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W pisemnej opinii z dnia 17.12.2013r. biegli lekarze psychiatrzy P. Ś. i K. B.-B. nie rozpoznali u oskarżonego choroby psychicznej, ani niedorozwoju umysłowego, stwierdzili natomiast zespół zależności alkoholowej, w konkluzji podali, że w chwili popełnienia zarzucanego czynu, oskarżony miał zachowaną zdolność rozumienia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, był też zdolny do udziału w postępowaniu (k. 71-72). Z powodu rozpoczęcia przez oskarżonego w dniu 9.12.2013r. leczenia w poradni zdrowia psychicznego sąd wezwał tych samych biegłych celem złożenia opinii uzupełniającej. Po zapoznaniu się dokumentacją medyczną z leczenia oskarżonego biegli w całości podtrzymali opinię pisemną i zawarte w niej wnioski (k. 118-120). Skoro zatem biegli, posiadający odpowiednią wiedzę specjalistyczną, zbadali oskarżonego i zapoznali się z dokumentacją medyczną z jego leczenia. Skoro zatem biegli, posiadający odpowiednią wiedzę specjalistyczną, zbadali oskarżonego i zapoznali się z dokumentacją medyczną z jego leczenia, to brak było podstaw do kwestionowania prawidłowości wydanej przez nich opinii, a w konsekwencji nie było potrzeby przeprowadzania konfrontacji pomiędzy nimi, a lekarzem, u którego oskarżony się leczył tj. L. K.. Słusznie zatem sąd rejonowy oddalił wniosek dowodowy obrońcy, uznając, że w sposób oczywisty zmierza on do przedłużenia postępowania. Podkreślić należy, że w złożonym wniosku obrońca nie wskazał jaka konkretnie okoliczność miałyby być w toku konfrontacji wykazana. Wskazania takiego nie zawiera również wniesiony przez obrońcę środek odwoławczy. Konkludując, stwierdzić należy, że sąd rejonowy prawidłowo ocenił, iż opinia biegłych nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, a jej wnioski są jednoznaczne i pozwalają na ustalenie, że poczytalność oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie była ograniczona.

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jako występku z art. 178a § 4 kk jest prawidłowa, oskarżony bowiem dopuścił się go w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178 § 1 kk (k. 17).

Wymierzona oskarżonemu kara 4 miesięcy pozbawienia wolności tylko nieznacznie przekracza minimum ustawowe, nie może być więc uznana za karę rażąco niewspółmierną, zwłaszcza jeśli uwzględnić fakt, że przypisanego czynu oskarżony dopuścił się w niespełna rok od poprzedniego skazania za umyślne przestępstwo podobne, a stan nietrzeźwości w jakim się znajdował, prowadząc pojazd mechaniczny, wielokrotnie przekroczył próg ustawowy, określony w art. 115 § 16 pkt 1 kk. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat uzasadnione jest wysokim stopniem stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w chwili czynu, a także popełnieniem przestępstwa w okresie obowiązywania zakazu orzeczonego uprzednio.

W sprawie nie ujawniły się okoliczności pozwalające uznać, że wobec oskarżonego zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 69 § 4 kk, pozwalający na warunkowe zawieszenie wykonania kary.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawne sądu pierwszej instancji, zaskarżony wyrok jako słuszny, utrzymano w mocy. Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624 § 1 kpk.